

За по голѣмъ пълнотѣ и ясности на всичко що казахмы до сега за Нѣмско-то Словосъчиненіе, ніе прибавямы и слѣдующы-тѣ двѣ забѣлежки:

Забѣлежка 1) Когато едно израженіе е сложено отъ двѣ частны предложеныя: то се стави обикновенно първенъ по *кжсо-то* отъ тѣх двѣ предложеныя. Н. п.: Wenn man tugendhaft ist, so kann man eine Religion nicht haßen, welche nur die Tugend predigt; ако нѣкой е добродѣтеленъ; то онъ не може да мрази една Вѣрж, която проповяда само добродѣтель-тж.

Забѣлежка 2) Нѣмскій языкъ, както и Бжлгарскій, приемава разны промѣнуванія-та и премѣстенія-та на слова-та и предложенія-та, които Френскій и нѣкои други нови язици нѣматъ. — Спорядъ туй тѣхно свойство, Нѣмскій и Бжлгарскій язици ставатъ твжрдѣ способни за поезіж-тж и се много украшаватъ. Отъ другж странж обаче, тѣ ставатъ доволно мжчни за другоязичны-тѣ народы.

Такива премѣстенія ставатъ въ оніе случаи, когато ищемъ да дадемъ на нѣкои слова на рѣчь-та по много *силж*, и въобще да составимъ теченіе-то на рѣчь-та, и на думи-тѣ ни